

't Blôde Fuottenpaad

Op blote voeten door de Fries- Groningse natuur

OPENDE – 'T BLÔDE FUOTTEN-
PAAD IS EEN PAD OM TE VOELLEN, TE
RUIKEN, TE LUISTEREN EN TE ZIEN.
DE ROUTE VAN ANDERHALVE KILO-
METER VOERT DOOR HET COULISSE-
LANDSCHAP OP DE FRIES-GRO-
NINGSE GRENS. FRIESLAND POST
TROK DE STOUTE SCHOENEN UIT EN
BELEEFDE HET PAD IN GEUREN EN
KLEUREN.

Het heeft iets spannends. Uit je auto stappen en zomaar je schoenen en sokken uittrekken. Voelen hoe je voeten als vanzelf ook zonder leer, rubber en textiel hun weg weten te vinden. Blijkbaar ben ik niet de enige, want bij de ingang aan de Kale Weg is het een komen en gaan van wandelaars. Aandachtig lezen ze het bord met daarop de 'Nijsgirigheden oer de fuotten'. Mijn blik wordt meteen naar de waterpartij en de kleine zandheuveldjes getrokken. Spelende jongens en meisjes in zwemkleding hebben het zo te zien erg naar de zin. Vanaf een grote boomstronk slaat Afke van der Wijk uit Zuidhorn haar kroost gade. 'Het is zo heerlijk hier,' zegt ze genietend. 'De kinderen spelen en ik zit lekker. En straks gaan we vast en zeker nog een stukje van het pad lopen.' Ik laat het 'strand' achter me en begin aan mijn wandeling over het pad. De grond is door de droogte behoorlijk hard, maar het is prettig om hier en daar een schelpje of een steentje onder je voetzolen te voelen. Het lekker banjeren

‘Lekker banjeren geeft een ontspannen gevoel’

geeft een ontspannen en tegelijkertijd wakker gevoel. Mensen op schoenen weten echt niet wat ze missen. Dit concludeert ook een jeugdige wandelaar. ‘Papa, ik vind het stom dat hier mensen op schoenen lopen. Het is toch het blote voetenpad?’ ‘Ja joh, ik vind het ook niet kunnen,’ reageert vader quasi verbolgen.

Vies en leuk

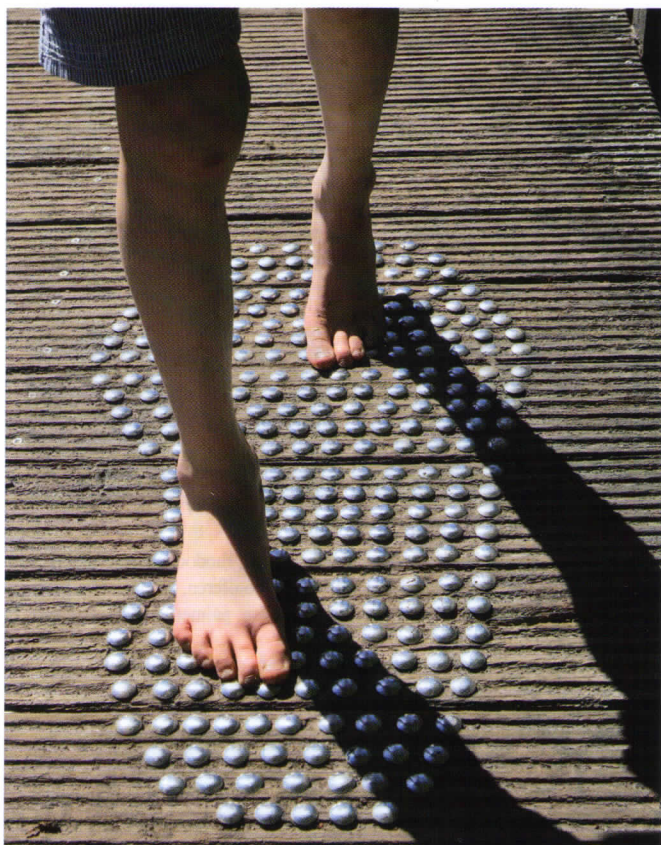
De tocht gaat verder over het ‘Brommelloantje’, oftewel het bramenlaantje. Even denk ik dat ik in een film met mummies terecht ben gekomen. Hele gezinnen zijn onherkenbaar doordat ze tot hun hals bedekt zijn met blubber. ‘Wat een zwarte, natte kinderen heb ik hè? grijnst Freddy Koning uit Farmsum. ‘De kinderen hebben zoveel plezier, dus wij ook.’ Ook Anke en Mirjam Veenstra uit Sint Annaparochie hebben dolle pret. ‘In het doolhof, daar gebeurt het. Daar moet je naartoe. De combinatie van vies en leuk maakt het spannend.’ Ik voel de spanning stijgen. Ik wil ook! Maar voordat ik al te overmoedig word, fluit de bungelbank (Bungelnöcht) me tot de orde. De hoge, uit boomstammen bestaande bank zorgt ervoor dat je je bijna gewichtloos voelt. Niks rug recht in de stoel en voeten plat op de grond, hier mag je bungelen tot je een ons weegt. Het uitzicht is prachtig. Paardenbloemen in de wei, typische Hollandse wolkenluchten erboven. Dit is een plek voor bezinning. Waar je hoort hoe de vogels al fluitend elkaar het hof maken. Waar de wind aan je haren trekt. Waar je neus maar geen genoeg krijgt van de frisse graslucht.

Geweldige vondst

De voeten willen weer in actie. En die krijgen ze volop bij ‘n Aai veur de fuotten’. Op een houten bruggetje zijn in de vorm van een voet metalen nopjes aangebracht. Ik ga erop staan. Loop een paar keer heen en weer en ervaar een weldadige voetmassage. Hier kan zelfs de beste pedicure niet tegenop. Dan is het echte werk aan de beurt. Balancerend op de stapstenen richting het ‘Dreumeiland’ kom ik Rixt en Lisa tegen. De stoere meiden voorspellen al wadend dat het allemaal nog spannender wordt. ‘Met het touw over het water, de survival-brug, dat vonden we het allerleukste.’ Ik vind ze dapper. Zelf heb ik al moeite om me staande te houden op de glibberige keien, laat staan dat ik geheel vrijwillig boven het water ga hangen. Nee, dan hebben Jasmijn en Esmee het beter voor elkaar. In rubberen hangmatten die aan de bomen zijn geknoopt, schommelen ze relaxed heen en weer terwijl ze ondertussen hun relatie uitleggen. ‘Wij zijn zusjes. En we vinden het hier heel gezellig. Thuis hebben we in de tuin een schommel, maar het liefste zouden wij zo’n hangmat hebben. Dan kunnen we elke dag na school uitrusten.’ De hangmatten zijn inderdaad een geweldige vondst. Starend naar de hemel komt er een soort loomheid over me. Niets hoeft, alles mag. De wereld – in dit geval het Westerkwartier – ligt geheel aan mijn voeten.

Leuk loopje

Na een soezig kwartiertje loop ik recht op het doolhof af. Het bestaat uit smalle, kronkelige paadjes van wilgenboomstammetjes, die tegen elkaar geplaatst zijn. Het is een mysteri-

euze kruip- en sluiproute, waar stelletjes doorheen schuifelen en waar een moeder met haar zoontje verstoppertje speelt. Eindeloos herhaalt het tafereel zich. Het jochie giert, de moeder schatert. Schotse runderen bekijken van een afstandje hoe we met z'n allen door water, modder en mul zand ploegen. Zij vermoeden zich niet vandaag.

Om het uitzicht niet alleen vanaf de begane grond te bewonderen, heeft het pad ook een heuse uitkijktoren: Rûm-uitzicht. Ik grijp het touw dat aan de toren hangt en klauter naar boven. Wat is het helder weer en wat kun je tot de einder kijken. Eenmaal weer beneden verbaas ik me over de vele verrassingen die het pad in petto heeft. Na iedere bocht denk ik: Wat komt er nu weer? De grootste verrassing is natuurlijk tot het laatst bewaard, de roemruchte survivalbrug ligt lonkend in de zon. Ik twijfel. Zal ik wel, zal ik niet. Uiteindelijk kies ik voor de iets gemakkelijker weg; de loopplank die ernaast ligt. Maar ook hier is het opletten, grip bewaren en op tijd doorlopen, anders wint de onzekerheid het.

De laatste meters zijn in zicht. Afwisselend loop ik ze op het stoffige pad, dan weer door het water. De blauw/zwarte klei glibbert onder mijn voeten, het begint op een staaltje wadlopen te lijken. Als beloning wacht mij een waterpomp en een bankje. 'Wat een leuk loopje hé,' lacht mevrouw de Boer die ook even uitblaast. 'Zelfs 's winters lopen we het pad. Toen onze dochter nog maar een half jaar was, namen we haar al mee op de rug. Nu is ze negen en ze vindt het nog steeds geweldig. Het is zo mooi, of je nou nul of honderd jaar bent.' Omdat ik mijn schoenen bij de ingang heb laten staan, loop ik het pad nogmaals op blote voeten terug.

Klompjes uut

Bij de parkeerplaats tref ik op de valreep Nico Boele, initiatiefnemer van het pad en beheerder van de plaatselijke Werk-

schuur van Staatsbosbeheer. 'Ruim tien jaar geleden ontstond er een samenwerkingsverband tussen Dorpsbelang, mensen die veel wandelden in het Westerkwartier en mensen uit de streek,' legt Boele enthousiast uit. 'Een bewoonster die bij de pomp woonde als klein meisje, liep vroeger altijd via het Brommelloantje naar school. Bij mooi weer schopte ze dan de 'klompjes uut'. Zo ontstond het concept voor 't Blôde Fuottenpaad. Het uitgangspunt was de mooie natuur, maar deze was niet omsloten. Voorheen kon je hier niet echt een wandeling maken, het waren veel losse terreinen bij elkaar. Uit de omgeving kwamen geweldige ideeën. Bij de uitvoering en de vormgeving ervan werd de werkgroep op bevlogen wijze ondersteund door Buro Kloeg. Met z'n allen zorgden we ervoor dat het geen circus werd, maar een pad waar rust, ontspanning en plezier naast elkaar bestaan. En deden mensen eerst nog wel eens wat minderwaardig over hun streek, nu zijn ze trots op dit prachtige landschap. In de toekomst willen we graag naast de bestaande horeca 'De Kleine Zanden' en 'Schots en Scheef', bezoekers van het pad nog wat meer keuze bieden. Ook willen we het zó maken dat je een rondje kunt lopen. Maar de basis is al helemaal compleet, die staat als een huis. Op 't Blôde Fuottenpaad wordt iedereen weer kind.' •

TEKST: AMANDA DE VRIES

FOTO'S: ROBERT POSTHUMUS